

Шестнадесета глава НЕСПОДЕЛЕНА ЛЮБОВ

Емо се измъкна от тайното място. Лицето му беше придобило доволно изражение.

- Как е?

- Ех, че хубаво горя!

- Защо не донесе малко пепел?

- Нали ти казах, че не трябва да има никакви доказателства.

- Ами нали остана пепел там?

- Глупости! Аз я разпилях по четирите посоки на света. Повечето отиде в морето. Останалата се разпиля по други места, ама така, че никой нищо не може да разбере.

- Голям конспиратор си.

- Класната днеска същото ми каза.

- Как класната?

- Ами така.

- Че днеска нямаме при нея.

- Нямаме, ама тя дойде у нас.

- У вас?

- Леле! Ами ако дойде у нас?

- Няма. Тя се запъти у Славчови.

- Само у тях?

- Не. У Станислава също щеше да отиде.

- У двамата?

- Да.

- Не е случайно.

- Не е.

- Първо у вас. Нали си приятел на Славчо.
- Кой я знае класната!
- Станало е нещо.
- Ами, станало!
- А защо точно у тях ще ходи?
- Нейна си работа.
- Ужас! Човек дори и в любовта си спокойствие няма.
- Спокойната и щастлива любов е овчарска идилия.
- Глупости! Защо приказваш така? Нямам ли право и аз да бъда щастлива в любовта?
- Имаш! Кой ти го отрича? Намери си щастие в любовта и никой не би бил в състояние да ти забрани да бъдеш щастлива.
- Ти се подиграваш.
- Как ще се подигравам! Мислиш, че щастие то под път и над път се намира.
- Не, но...
- Какво но? Така е. Малко са щастливите. Щастливи са тези, на които очите са слепи.
- Как слепи? Да не виждат светлината? Това щастие ли е?
- Ти не ме разбра правилно. Не слепи в буквалния смисъл, а морални слепци.
- Значи Славчо е морален слепец?
- Защо?
- Защото той е щастлив със Станито.
- Не знам.
- Така е.
- Всичко се случва.
- Ако не беше сляп, щеше да разбере.
- Какво?

- Че го обичам. Но той е егоист. И аз съм егоистка.
- Защото си егоистка, затова не го разбираш.
- Той ме направи такава. Неговите очи се затвориха, но моите се отвориха. И то доста широко.
- Не знам как да ти помогна. Аз съм в същото положение, в което си и ти. Само дете не съм егоист.
- Ако не си егоист, ще те тъпчат.
- Защо пък! Трябва да търсиш смисъла на живота си и в своето нещастие. Нека другите бъдат щастливи.
- Ти не си почувствал това, което аз чувствам.
- Кой знае! Аз три години си мълчах и накрая ми дойде да кажа.
- Какво?
- Че я обичам.
- Коя?
- Ти знаеш.
- Марина?
- Да.
- Кога ѝ каза?
- Днес.
- Днес?
- Да.
- Значи си голям оптимист.
- А защо не? Човек трябва да се успокоява с нещо.
- Да, но аз не мога да се успокоя.
- Защо? Безсмислено е.
- Но с какво съм по-лоша от Станито?
- С нищо. Само че тя е кумира на Славчо.
- Тя е имала късмет.
- Завиждаш ли ѝ?
- Да. Дори я мразя.
- Не се поддавай на такива чувства.

- Мразя я! Бих я убила!
- По-полека, по-полека! Не сме в средните векове!
- Теб защото те е страх да поискаш повече от Мари-на, затова приказваш така.
- Страх ме е? Боже мой! Защо да й развалям щастие-то?
- За да й помогнеш! Ти сам каза, ти сам каза, че кой-то е морално сляп, той е щастлив.
- Не е съвсем така.
- Ти се отказваш от думите си? Те бяха самата исти-на.
- Глупости! Ставаше дума за дребното щастие. Вели-ките хора са щастливи, когато направят нещо в полза на чо-вечеството.
- Ние не сме велики хора.
- Не е ли велико дело, че унищожихме образаца? Значи сме велики хора. Кой ще докаже обратното?
- Ти пък се шегуваш!
- Защо не! Да се поддаваме на тъгата ли? Млади сме. Бъдещето е пред нас.
- Кой знае! Аз ще си намеря своето бъдеще, но Слав-чо ще си остане еснаф.
- Ти ако бъдеш егоистка и занаят, също ще оста-неш еснафка.
- Ти пък си голям алтруист.
- Не съм егоист поне.
- Твоите разбирания са много интересни.
- Какво им е интересното?
- Винаги мислиш за другите, съобразяваш се с други-те.
- Не знам дали е така.

- В повечето случаи е така. И да знаеш, Марина би го зарязала онзи, с когото ходи...

- Какво искаш да кажеш?

- Че ако си по-настойчив, тя ще ти обърне внимание.

- Глупости! Ти не я познаваш.

- По-добре я познавам от теб.

- Все пак, тя ми обеща снимката си.

- Какво?!

- Не чуваш ли? Глуха ли си?

- Чух, но ми стана чудно.

- Така, обеща ми снимката си, какво чудно има?

- Интересно!

- Ако беше на мое място, нямаше да ти е интересно!

- Да, но ако тя беше безразлична към теб, нямаше да ти обещае снимката си.

- Не ги разбираш ти тези работи!

- А ти много ги разбираш!

- Виж какво, ако ги разбираше, нямаше да плачеш за Славчо.

- А за кого?

- Въобще за никого. Който те обича истински, за него си заслужава да страдаш.

- Как така? Ти наистина не ги разбираш тези работи!

- Така да е! Не искам повече да споря. Хайде да отидем някъде да се почерпим по случай изгарянето на образеца.

- Добре. Къде?

- В нашата сладкарница.

- Къде е тя?

- Откъде да знам! Кажй ти.

- Ей тука близо има една. Ще прием по една “кòла”.

- В нея има наркотици, ама хайде.

- Ще станем наркомани.
- Да, от отчаяние.
- Ето я.
- Влизаме ли?
- Да.
- Две “кѝли”.
- Заповядайте.
- Ей там има маса.